

דברי חכמה

מתי אלמד לבחור נכון / אמיר דדון

"בסוף הכול מתנקז אליי

עניין של זוויות

אני לא מבין רמזים אולי

צבעים ואותיות

מבט חטוף אל עצמי, ודי

רק לא להסתכל

מה שבפנים כבר בפנים מדי

קוראים לזה הרגל

מתי אלמד לבחור נכון?

להאמין, לראות שטוב

בלי להביט שוב לאחור

לבחור נכון....."

גיליון מס. 2744 * י' חשוון תשפ"ג * 28 אוקטובר 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק sachlav@outlook.com

בשבוע שעבר התקיימה חגיגת יום הולדת קיבוצית לכמה עשרות ילידי 1942 במועצה האזורית גליל עליון. נפל בחלקי הכבוד לברך בשם בעלי השמחה, וזה מה שאמרתי:

ראש המועצה האזורית גליל עליון – גיורא זלץ
מנכ"לית העמותה – זאבית דרומי
מנהלת בית ותיקי הגליל – אופיר חמל האהובה, וכל צוות הבית, העמלים
כל השנה וגם היום למען רווחתנו.
שותפי לשמחה – ילידי 1942, בני משפחותינו וידידינו שבאו לחגוג עמנו,

קהל נכבד

שנת 1942 לא הייתה שנה טובה להביא בה ילדים לעולם. זו הייתה השנה של אמצע המלחמה הנוראה והאכזרית ביותר שידע העולם, ושידע העם היהודי, ושהשפעותיה ליוו את כל מהלך חיינו. שנת 1942 לא הייתה שנה טובה להיוולד בה, אבל, כפי שנאמר בפרקי אבות: על כורחנו באנו אל העולם, ומאז אנו חיים כבר 80 שנה.

כשהייתי בגן, השתתפתי במשחק שהיה אהוב עלינו מאד: היינו צועדים בשורה עורפית וקוראים בקול: "עלייה חופשית! מדינה עברית!" ובחוץ שמענו את הרמקול על גבי מכונת שנוסעת ברחוב, והרמקול קורא לציבור לתרום בגדים, שמיכות, ספרים וצעצועים למען "אחינו העצורים במחנות המעצר בקפריסין".

כשהיינו בני 6 קמה המדינה העברית, והעלייה החופשית הכפילה את האוכלוסייה היהודית פי שלושה תוך זמן קצר. קליטת העולים, שכמעט כולם הגיעו לכאן בחוסר כל, הטילה על המדינה הצעירה, השרויה במלחמה על עצם קיומה, עול כבד מאד. הצנע, שהמדינה החליטה על קיומו כדרך להתחלק במעט, שהיה לנו, אזרחים ותיקים וחדשים, היה הביטוי המעשי לערבות ההדדית של כל מי שחי פה בארץ.

בה בעת, הוקם, תוך כדי המלחמה, צבא ההגנה לישראל. המבוגרים הסתכלו עלינו ואמרו: "עד שאתם תגיעו לגיל 18, כבר ישרור שלום, כבר לא יהיה צבא, ולא תצטרכו להתגייס". היום, אנחנו כבר לא אומרים זאת, אפילו לנכדינו ולנינינו (אלה שיש להם נינים). כולנו בתורנו, לקחנו חלק במלחמות הרבות, במבצעים

שכבר לא סופרים, הן כלוחמים בשטח, והן כמטפלים ותומכים במשק, בילדים ובזקנים בעורף.

חלקנו – לא זכו להגיע לגיל 80, והם קבורים בבתי העלמין הצבאיים ברחבי הארץ, ושמורים בזכרוננו.

לא כולנו נולדנו וגדלנו בארץ ובגליל, אבל כולנו הגענו בשלב זה או אחר לקיבוצי הגליל העליון, וקשרנו בהם את חיינו.

תרמנו את חלקנו בעשייה הקשה, בחקלאות, בתעשייה, בחינוך, בשירותים, בתיירות, בתרבות ובניהול הקיבוץ והאיזור. גידלנו ילדים, השתתפנו בגיוסים, ישבנו באסיפות, כיהנו בוועדות, והיינו שותפים לעיצוב אורחות החיים בקיבוצים שלנו, ויש לנו במה להתגאות.

והיום, כשאנחנו בני שמונים, אנחנו קודם כל בני חורין. פטורים מעבודה, פטורים מחובות כלפי הורינו, ילדינו וכלפי הקיבוץ שלנו, פטורים מעמידה בתור ומתשלום עבור הנסיעה בתחבורה הציבורית, וכשאנחנו מוקפים ומותקפים באיזה וירוס משתולל, יש מי שמסייע לנו בסיפוק צרכינו.

אנו, במגבלות שמטיל עלינו הגיל, יכולים ליהנות מהשפע שמציעה לנו המועצה האזורית, ועמותת ותיקי הגליל, וגם מהפעילות בתוך כל קיבוץ וקיבוץ. אנחנו יכולים לטייל בארץ ובעולם, יכולים ליהנות מאוצרות התרבות שמביאים אלינו מפעולות התרבות באיזור, מהספריות ומהמחשב, להשתתף בפעילות גופנית - החל בהליכה על כביש המערכת, וכלה בצ'יקונג, טאיצ'י, יוגה, פלדנקרייז, שחייה, פילאטיס ועוד ועוד. אנחנו יכולים לעסוק, בדרך זו או אחרת, בהתנדבות למען אחרים, וכל מי שמתנדב יודע, שהנתינה חוזרת אלינו בריבית דריבית.

אנחנו יכולים לישון עד מאוחר, ואחרי כמה שעות לשקוע בשנת צהריים, מבלי שנצטרך למהר להוציא את הילדים מהגן.

ויש לנו עוד יתרון גדול מאד: אנו חיים בקהילות, מוקפים בחברינו מאז ומימימה. במועדונים לוותיקים, בבריכת השחייה, כשאנחנו צועדים מגדה לגדה, אנחנו מחליפים חוויות, ובאותה ההזדמנות לומדים להכיר את המשפחות הצעירות, שהצטרפו אלינו בשנים האחרונות.

אני רוצה לאחל לכולנו, שנים רבות של בריאות טובה, של פעילות מיטיבה, של חיים מאושרים בקרב משפחותינו, של נחת מילדינו, נכדינו ונינינו, של הנאה מהחברים, מהנוף, מהירק ומהאוויר הטוב, שבתוכם אנו חיים.

ולסיום יש לי המלצה:

קחו לכם פנקס או מחברת, ובכל לילה, לפני השינה, רשמו במחברת, או ספרו לעצמכם, שלושה דברים טובים, שקרו לכם במשך היום. אני, הערב, לפני השינה, אכתוב, כמה טוב היה לחגוג אתכם את יום ההולדת ה-80 שלי ושל כולנו.

תודה רבה ומזל טוב – ילידי 1942.

"בן כמה אתה?"

"בן ארבע וחצי"

אף פעם אינך בן שלושים וארבע וחצי!

אתה בן ארבע וחצי, כמעט בן חמש!

זה המפתח: מרגע שאתה בגיל ה"עשרה" כבר אי-אפשר לעצור אותך.

אתה קופץ מיד למספר הבא. לפעמים אתה אפילו מדלג.

"בן כמה אתה?"

"בקרוב בן 16"

לא משנה אם אתה בן 13, אתה בקרוב בן 16.

ואז מגיע היום הגדול בחייך: אתה מגיע ל-21!

המילים עצמן נשמעות הישגיות כל כך, כמו בטקס של סיום תחרות

ה ג ע ת ל - 21 ! כן!

אבל אז אתה עובר ל-30! אוי! מה קורה? הופ! עברת...

נשמע כמו מישהו שכבר איננו פה. הוא עבר אל האחרים; כבר לא אחד משלנו.

אתה סתם אחד שכבר לא כיף איתו. אז מה? מה בסך הכל קרה?

משהו התקלקל? משהו השתנה?

אתה מגיע ל-21, אתה ממשיך ל-30, אח"כ במלאת לך 40, אלוהים!

איפה הבלמים? הזמן בורח!

אתה בקושי זז, וכבר נוגע ב-50. זה הסוף לחלומות שלך.

רגע! מה בוער כל כך?

אתה מטפס עד 60. מי היה מאמין שתצליח?

אתה מגיע ל-21, ממשיך ל-30, מלאו לך 40, נוגע ב-50 ו... מטפס עד 60

אתה לוקח נשימה ארוכה, מתאמץ וסוחב עד 70.
אח"כ זה עניין של יום אחרי יום. אתה תופס יום רביעי, אתה תופס יום שבת

אתה נכנס ל-80 וכל יום הופך לפרויקט שלם.
אתה מושך עד לארוחת הצהרים; אתה מסתובב עד 4:30;
בערב אתה נופל למיטה לישון. וזה עוד לא הסוף.

בגיל 90 אתה חוזר חזרה"- רק עכשיו הייתי בן 29"

והנה קורה דבר מוזר. מעל ל-100 אתה הופך שוב לילד קטן
"אני בן מאה וחצי!"

הלוואי ותהיו כולכם בני 101 וחצי!

קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה

מזל טוב ואושר לכליל ורוני לנישואיהם

רוב נחת ושמחה להורים עמליה ומיכי
ולכל המשפחה המורחבת

קריאה להצבעה אסטרטגית בבחירות / אודי וגנר

למרות שזו כבר מערכת בחירות רביעית תוך שלוש שנים נראה שמעולם (אולי זה סתם נדמה?) לא היה קשה כל כך, לאדם מגוש השמאל מרכז, להחליט על הבחירה הנכונה.

אף אחד מאיתנו (שוב: אנשי השמאל-מרכז) לא רוצה

- לגרום לגוש השמאל מרכז ליפול ולהעניק לגוש הימין נצחון סוחף, או נצחון בכלל
- ל"בזבז" את קולו על רשימה שלא תעבור את אחוז החסימה.
- מצד שני, להיות זה שיגרום לרשימה קטנה משמאל שלא לעבור את אחוז החסימה

רובנו כבר מנוסים בהצבעה בבחירות לכנסת, ולעתים אנחנו בוחרים "אידיאולוגית", קרי: למפלגה שמיטיבה, יחסית לאחרות, לייצג את השקפת עולמנו. לעתים אנו מעדיפים לבחור "אסטרטגית" - קרי: לגרום בהצבעתנו לתוצאה רצויה בפוליטיקה הארצי הכללית, בהתחשב במשחק הפוליטי הכולל, מבלי שבהכרח נזדהה עם המפלגה שבחרנו.

המצב של מפלגת העבודה ומרץ בסקרים הוא אכן לא מזהיר, אבל גבולי. הסכנה הגדולה היא שאם אחת משתי אלה לא תעבור את אחוז החסימה אנחנו עלולים להתעורר למציאות פוליטית קשה עם 65 מנדטים לגוש נתניהו-בן גביר.

תהא אשר תהא דעתי האישית (או דעת הקורא שורות אלה) על כך ששתי רשימות השמאל לא התאחדו לבלוק משותף. זו שאלה לא רלוונטית – הן לא. והסכנה כאן.

לכן, אני קורא לכל מי שרוצה **לחזק את הגוש** - להצביע בבחירות אלה לאחת משתי הרשימות. לא אומר כאן לאיזה משתי הרשימות (השייכות הפוליטית לשלי ידועה, וזה לא שייך לעניין). קריאה זו מופנה גם למי שתומכים ביאיר לפיד באופן אידיאולוגי, ובפרט אליהם.

יש להודות, בהצבעה למרצ/עבודה יש אכן סיכון שקולך ילך לאיבוד. אבל אז הוא רק אחד מכמה עשרות אלפים שילך לאיבוד. **ולא בגלל קול זה לפיד לא יהיה ראש ממשלה.** אם מרצ/עבודה לא "בפנים" – "גוש" יאיר לפיד נופל לעמדת מיעוט חסר השפעה בכנסת. גם אם בחרת יש עתיד. כל אחת/אחד יכול/ה לעשות את החשבון.

לעומת זאת יש סיכוי שקולך (כן, שלך!) הוא זה שיציל את מרצ/עבודה (מה שתחליט) מלהתרסק, כאמור, ואז גם עזרת ל"גוש" לשמור על עמדת הכוח, ואולי גם לנצח.

אנחנו מזמן כבר יודעים שגורם "המפלגה הגדולה" אינו משמעותי – גודל הגוש הוא הקובע.

אני קורא לבחור "אסטרטגית" באחת מהאחיות הקטנות של גוש השמאל הציוני – מרצ/עבודה.

תודה על הסבלנות

אודי וגנר

מכינת גליל עליון כפר הנשיא / ליאור זוקובסקי

אז לפני שבכלל אתחיל לספר על החוויות הרבות שצברנו אנחנו חניכי המכינה, כאן במשך קצת פחות מחודשיים, כן כן חודשיים. ארצה לתת עלינו קצת רקע-

לפני קצת פחות משנה כולנו התחלנו תהליך מורט עצבים של מיון אגרסיבי למכינות, תהליך שבסופו נבחרנו 60 חניכים לשלוחת כפר הנשיא.

חניכי המכינה שכאמור מגיעים מכל רחבי הארץ, ממקומות וסביבות חיים שונות ומגוונות, מערים ועיירות, מיישובים קהילתיים, מקיבוצים, מהתנחלויות ואחרים, עומדים כעת בפתח של תהליך, המכוון למנהיגות ציונית בחברה הישראלית מתוך ערכי יסוד, שונות והדדיות.

וכעת, כחודש וחצי לאחר תחילת המכינה אני יושב כאן ומסכם לכם את החודש וחצי מההזויים והעמוסים ביותר שחוויתי. החוויה במכינה תתואר היטב במשפט המוכר והאהוב: "זר לא יבין זאת". כל שבוע כאן מרגיש כמו חודש וכל חודש כמו שנה, כל חניך שאתה מכיר בסה"כ שבוע, הוא החבר הכי טוב שלך. כל משבצת שאתה צריך לבנות, היא כל עולמך וכל הדוגמאות האלו הן בעקבות האינטנסיביות המטורפת והלוז הצפוף, שדוחף אותנו למצינות ונותן לנו דחיפה קלה בדרך לקצה גבול היכולת.

כאמור הלוז הצפוף במכינה הוא המשמעותי ביותר אבל אני אשמח להתרכז במה שבאמת עברנו בחודש וחצי האחרון ואני אתחיל בדבר הכי רלוונטי בעיניי בעיקר כמצביע בפעם הראשונה בחיי בעוד כשבוע הוא שפגשנו בפוליטיקאים רבים בכנס בחירות באוניברסיטת תל אביב שבמרכזו עלו סוללת פוליטיקאים שונים ממפלגות שונות ובניהם למשל גדי איינקוט, יואב גלנט, זהבה גלאון, גלעד קריב וכו..

אותם פוליטיקאים עלו ודיברו איתנו את האג'נדה שלהם אך אותי הם לא הצליחו לשכנע, התחושות שאיתם יצאתי מאותו כנס הן פסימיות, פסימיות כלפי החברה הישראלית וכל אשר לוקחים חלק בה. הפוליטיקה הישראלית נגועה בשקרים וכזבות, אינטרסים אישיים לפני טובת המדינה. לתפישתי יש מעין ריקבון שמלווה את הפוליטיקה הישראלית ומונע ממני לתת את ביטחוני בידי אותם יושבי כנסת שבסופו של דבר דואגים לעצמם.

חשוב לי לתת דגש שעל אף התחושות הללו היה מעניין לי ולחבריי למכינה לשמוע את הדעות ממקור ראשון ולא דרך מסך הטלפון והאינטרנט או מהתקשורת.

לפני קצת יותר משבוע נסענו לנחל צפית כדי לציין את אסון נחל צפית שאירע ב-26 באפריל 2018, ובו נספו תשע נערות ונער אחד, תלמידי המכינה הקדם-צבאית בני ציון שלוחת תל אביב ומועמדים ללימודים במכינה. הנערים והנערות שיצאו לטיול גיבוש בנחל צפית נקלעו בדרכם לשיטפון בזק עז, בעיצומו של פרק גשם חריג בעוצמתו לעונה.

ובתור חניכי מכינה שקל להם להזדהות עם המסגרת, חשנו בצורה חזקה סולידריות וחמלה כלפי אותם חניכים שנספו. הרגשנו צורך ואחריות לצעוד את אותו המסלול בדיוק דווקא כדי לציין את האירוע המזעזע הזה. התחושות היו עוצמתיות ומצמררות ביותר, ללכת במקום שבו סיימו את חייהם 10 חניכים תמימים, שהתחילו בדיוק את אותו תהליך שאנחנו התחלנו עכשיו ולא זכו לסיים אותו.

הטיול לנחל צפית השאיר אותי מצוממר ופעור פה, זה היה אחד הטיולים המשמעותיים שהיו לי בחיי.

בשבוע החולף יצאנו לאילת לשבוע עבודה שכל מטרתו היא מימון מלגות, לשנה הבאה במכינה, בעצם כולנו עובדים ולא מקבלים שקל ממה שהרווחנו, הכל הולך למכינה לטובת המלגות לשנה הבאה.

במסגרת העבודה אנחנו, חניכי המכינה פוצלנו בין המלונות באילת ועבדנו בתפקידים שהתאימו את צרכי המלון, חלקנו היינו חדרנים, חלקנו מלצרים וחלקנו עובדי מטבח. העבודה באילת הייתה לחלקנו קשה ולחלקנו יותר קלה אבל הקונצנזוס היה שמי שעבד הרגיש שהוא תורם ועובד למען מטרה מקודשת וחשובה ביותר, למען חניכים שמגיע להם להיות פה אבל אין להם האפשרות לממן את שהותם פה. מחווייתי האישית למדתי מהעבודה באילת המון, פתאום פגשתי את תחום המלונאות ונחשפתי לצד הפחות סימפטי

נחשפתי להרבה באלגן בין עובדים במלון, הרבה לחץ ועומס שמעולם לא הייתי ערני אליו בתור אורח במלון.

ובזכות העבודה קשה והרוח ההתנדבותית ייצגתי בכבוד את המכינה שלי במלון באילת ואף מחוצה לו, כשיצא לי לספר לאנשים שנתקלתי בהם באילת, על התוכנית והרציונל המכינתי.

ליאור זוקובסקי - חניך במכינה שלנו

על הדרך / הפינה של דודו

זהירות, "תוכן רגיש" בפייסבוק

אז זה הולך ככה:

1. הזרוע הצבאית של נוער הזוועות מבצעת איזשהו מעשה חבלה יומי. אם זה שדית יבול זיתים של פלסטינים, או אם זה חבלה בעצים, או אם זה ביצוע מעשה לינץ' בקשישה בת שבעים שיכולה להיות סבתא שלהם. אפשר לראות בצילום המעובד איך הדבר התרחש בזמן אמת בפועל.
2. אגב למי שמאוד מתעניין, לסבתא קוראים ד"ר הגר גפן. היא ופעילה נוספת הותקפו ע"י מתנחלים כשליוו פלסטינים למסיק ליד בית לחם. חבטו בה במקלות ובסלעים. כתוצאה מהמכות שקיבלה היא מאושפזת כעת עם פגיעות ראש וסובלת מצלעות שבורות וחור בריאה.
3. עכשיו, בעיתוי מאוד גרוע מבחינתם הם מרביצים גם למג"ד צנחנים ולכמה חיילים בצמוד ללינץ' בסבתא. כל הארץ גועשת. הצילום הקשה של כמה בחורים חסונים עטים על אישה שברירית והולמים בה מכל הלב במקלות ואבנים לא נראה טוב אהמממ.
4. עכשיו נכנסת לתמונה הזרוע הטכנולוגית, שי גליק (שם גנרי, זה יכול להיות טופז לוק או מישהו חסר שם שאחראי על טיפול ברשתות החברתיות) ואלפי שלוחיו מתקשרים לפייסבוק ומתמרמרים שהתמונה הקשה שבה הם רואים את עצמם חובטים באישה חסרת ישע פוגעת ברגשותיהם.
5. פייסבוק ישראל ומנהלתו עדי סופר תאני רגישים מאוד ואף קשובים לרגשותיהם העדינים של המתנחלים ומיד התמונה מכוסה בלווי הודעה
Sensitive content
This photo may show violent or graphic content.
6. אנשים טובים, המכונים לרוב ברשת בשם 'שמאלנים' או בכינוי החביב 'בוגדים' אתם מתבקשים להתחשב ברגשותיהם של המתנחלים שהתמונות הקשות המשקפות את מעשי העוולה היומיומיים שלהם פוגעות מאוד באנינותם. קשה להם מאוד לראות אלימות. שלהם. נשמות טובות שכמותם.

7. עשיתי עיבוד 'אמנותי' לתמונת הלינץ' מעניין לראות כמה זמן ייקח עד שהיא תפגע במי שמופיע בה. וכמה זמן ייקח לעובדיה של עדי סופר תאני לכסות אותה...

8. מעדכן, לקח להם 37 דקות עד שהם כיסו את התמונה. חוסר יעילות מזעזע...

עוד כמה מילים על הגרניקה של פיקאסו

1. "אתה עושה משהו ראשון ואז בא מישהו ועושה את זה יפה" (פאבלו פיקאסו לגרטרוס שטיין)

2. גלעד מלצר (חבר מרצה לאמנות) כתב שהוא מעביר קורס לסטודנטים לאמנות על "אלימות ומלחמה באמנות ובתרבות". ואני נזכרתי בפעם הראשונה שאני והגרניקה נפגשנו בניו יורק.

3. את הגרניקה פגשתי לראשונה ממש כפי שפיקאסו צייר אותה, ולא כרפרודוקציה או מקוטעת וחתוכה באיזה ספר לאמנות שפירק אותה לרסיסים, בשנת 1977 במוזיאון לאמנות מודרנית בניו-יורק. (אחרי שמת פרנקו הרודן ששלט בספרד התמונה חזרה לספרד למוזיאון ריינה סופיה במדריד).

4. הגרניקה הייתה הרבה יותר גדולה מכפי ששיערתי. עמדתי מולה בנשימה נעתקת. הלכתי אחורה ואז קדימה ואז שוב אחורה. אחרי משהו כמו רבע שעה עשרים דקות נזכרתי שאני לא נושם וחדשתי את הנשימה. ככה זה המשיך בסביבות כשעה עד שלפתע הגיחו שני אמריקאים קשישים והתייצבו לצדי אל מול הגרניקה.

5. לקח לאישה איזה חצי דקה כדי לצחקק ולהגיד בצהלה גדולה לאיש שלידה: "לוק סם ווט א נייס פיקצ'ר!" לרגע חטפתי חום עד שכמעט יצא לי קיטור מהאוזניים כמו בסרטים מצויירים. נייס פיקצ'ר WTF? נייס פיקצ'ר בראש שלכם!

5. לקח לי עוד קצת זמן להבין שזוג הקשישים החביב הזה גילה לי עכשיו את אחת ממעלותיה, או אולי בעצם את אחת החולשות הגדולות ביותר שחבוייה בתוך המושג "אמנות" - העובדה שהיא נותנת לגיטימציה לדברים שהיא מבקשת לערער עליהם.

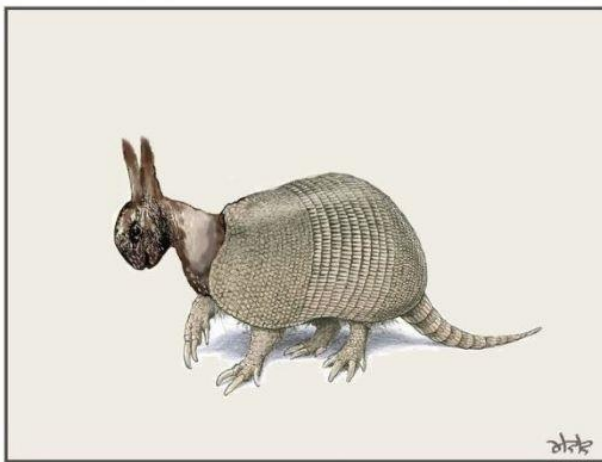
6. כי בסופו של יום האמנות תכיל את הכול. את הזעקה של הסוס של פיקאסו שאולי הגיעה מ'קרב סן רומאנו' של פאולו אוצ'לו, יחד עם הצעקה של באסקיאת שנאספה מהרחוב ונחנטה במוזיאון, ועד לקיטש המסחרי של ג'ף קונס (שביני לביני אני קורא אותו ג'ף קונץ).

7. כל מה שבועט ויורק ומורד ומתריס ומתריע. הכול יתלה בסופו של יום בחללו הנינוח והמהודר של איזה מוזיאון אי שם על פני הכוכב הזה, שמרחוק הוא ניראה כחול ויפה ומקרוב מלוכלך ומוזנח. ולא נוכל, גם אם מאוד נרצה, לקחת מהאמנות את החרא הזה.

מה זה אינקטובר?

אינקטובר הוא יוזמה של מאייר אמריקאי משועמם בשם ג'ייק פארקר תושב יוטה. שבשנת 2009 השיק יוזמה שמאתגרת אמנים לצייר ציור דיו אחד ביום לאורך חודש אוקטובר. יוזמה פרטית של מאייר אמריקאי משועמם הפכה להיות אתגר שנתי לאלפי מאיירים מסביב לעולם. בכל יום מימי חודש אוקטובר נקבע נושא מסויים שהמשתתפים מציירים לפיו. להלן כמה דוגמאות של איורים נבחרים שלי מאוקטובר השנה:

28.10 ירין שטיינר

ניתאי גודמן

29.10 יפה ליאני

30.10 ויקטור בן רשף

מירב להב-נוי

אמה איילון

31.10 רינה ריבלין

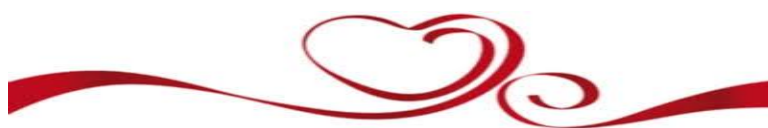
שירה במנולקר

עידו חיון

1.11 חגית בורשטיין

דותן חיון

3.11 ברק הדר רונית

הודעה למתעניינים

מובא בזאת אתר חדש קטן וקומפקטי המכיל מספר פונקציות שנראו לי הכי רלוונטיות לציבור

פינת ההנצחה - כולל חיפוש לפי שם

אלבום תמונות הנוסטלגיה

כלל עיתונות הכפר - (16 במספר!!)

רישום המשקעים - שנתי ורב שנתי

מחזורי בית הספר - כולל חיפוש לפי שם

שכונות ורחובות הקיבוץ - (על פי העדכון האחרון)
הפלקטים עם כתובת הבית, בכל בית

המשך בהחלט ייתכן וזאת על פי בקשות/הערות וכו
ניתן לפנות אלי גם מתוך האתר עצמו

האתר נמצא ב: <https://bit.ly/kh-list>

מקווה שיהיה שימושי - דוד אלמן

ΔΥΔ & ΔΥΔ

איך לשמור על הנעורים ? (-)

כלל ראשון: להשליך החוצה את כל המספרים המיותרים !!

זה כולל : גיל, משקל וגובה

שהרופאים ישברו להם את הראש

"בשביל זה אתה משלם להם"

כלל שני: שמור רק על חברים צעירים. ה"חמוצים" רק ידכאו אותך

כלל שלישי: המשך ללמוד

למד על מחשבים, על פרחים, על אמנות - על כל ! ובלבד שלא

תיתן למוח להתעצל

"עצלות היא מן השטן" !

ושמו של השטן הוא **אלצהיימר** !!!

כלל רביעי: תהנה, תהנה, תהנה. מהכל

כלל חמישי: צחק! הרבה ובקול רם

צחק עד כלות הנשימה

כלל שישי: אם צריך לבכות, אין דבר.

דמעות מנקות את העיניים ואת עור הפנים.

עדיף מאשר טיפות ומשחה

עצוב פה, כואב שם - אין דבר. החזק מעמד.

האדם היחיד שנשאר איתך כל החיים - זה אתה

היה מלא חיים כל זמן שאתה חי

כלל שביעי: הקף את עצמך בכל מה שאהוב עליך

בין אם מדובר במשפחה, בחיות-מחמד במזכרות - ביתך
הוא מקלטך

כלל שמיני: דאג לבריאות

אם היא טובה - שפר אותה

אם אינך מסוגל לשפר אותה, דאג לקבל עזרה.

כלל תשיעי: אל תיתפש לתחושות אשמה

סע לקניון הקרוב, לעיר השכנה, אפילו לארץ זרה, רק
הימנע מסביבה שיש בה אשמה

כלל עשירי: אמור למי שאתה אוהב: "אני אוהב

אותך" בכל הזדמנות

וזכור תמיד:

החיים אינם נמדדים על פי מספר הפעמים

שליבנו הספיק לפעום, אלא דווקא על פי

מספר הפעימות שליבנו החסיר.....

משולחן העורכת / שושנה שרקי

הבחירות שלנו - SHERIN

בעוד שהשנה אנחנו בוחרים את עתיד המדינה, אנו קמים יום יום ובוחרים את עתיד חיינו בכל תחום אפשרי, גם בתחום הרומנטי.

לפני מספר ימים הגיע אלי לקוח וסיפר על הפרידה המתקשרת עם גרושתו הטרייה. אין ספק שמדובר בגירושים מכוערים למדי, גרוע משאריות של סביח שנזלות בצידי הפה לאחר ביס גדול ומפנק. ובכל זאת, לאחר שמקשיבים לדבריו נדמה שהיתה זו בחירה שגויה ופירוק הבית יכול היה להימנע מלכתחילה.

אז נכון שקל להסתכל מהצד ולשפוט, אבל במקרה הזה נדמה שהכתובת היתה על הקיר והמטרה להאיר את תשומת ליבכם כדי שלא תגיעו למקום הכואב אליו הגיעו הזוג המאוהב הזה. במקרה זה מדובר בגבר ו"ילדה", והדגש הוא לא על פער הגילאים אלא על תחומי עניין, שאיפות ומטרות שונות. בעוד שאחד חושק להשתקע ולבנות בית בישראל, ילדים והקמת משפחה, השניה עדיין מחפשת לטייל ולהוציא לנו את העיניים עם תמונות מדהימות מרחבי העולם, סטייל החיים הטובים. כלומר, ישנו פער שלם בתפיסת העולם ומטרות שאין משתלבות זו בזו.

אפשר להשוות את הסיטואציה לשמן ומים וללמוד ממנה על החיים שלנו. בעודכם מחפשים בני זוג אידיאליים חשבו עם השכל ופחות עם הרגש. דעו מה אתם מחפשים, על מה אתם מוכנים להתפשר ועל מה לא, ומה הציפיות של שניכם מהקשר העתידי. יכול להיות שהאחד מחפש קשר לא מחייב בעוד השנייה מחפשת חתן לעמוד איתו מתחת לחופה עוד השנה ולהיפך. לאנשים יש נטייה להתאהב במהירות. ההורמונים פועלים ב full force ומדכאים את השכל הישר וההיגיון. בשל כך המון פעמים אנחנו מתעוררים לאחר מספר חודשים ואף שנים ומבינים שבני הזוג שלנו בכלל לא מתאימים לנו. כנ"ל לגבי משיכה פיסית שהיא בכלל מטשטשת כל זכר לשיקול הדעת וגורמת לנו להיסחף ברגע מבלי חשוב על המחר. לא סתם נכתב בספר הכי חכם בתולדות האנושות "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם." אם המטרה לחיות את הרגע ולהנות מהחיים אין עם כך שום בעיה, להיפך. אמנם אם במערכת יחסים לטווח ארוך אתם חושקים, זכרו שניתן למנוע כאב לב, אנרגיות מיותרות וזמן יקר מבוזבז בקלות. היו חכמים בבחירות שלכם, הקשיבו תחילה לשכל ורק אחר כך היסחפו עם הרגש למקומות הכי יפים אליהם ניתן להגיע.

